

**Will Shakespeare,
(vagy akit akartok)
(Várkonyi Mátyás – Bródy János)**

Musical

A Madách Színház előadása 1997-ben

Szereplők:

Will Shakespeare, színész, költő és családapa: Viczián Ottó

Lord Seal, nemtelen főnemes: Homonnay Zsolt

Darklin, szertelen szerető: Für Anikó

Kit Marlowe, drámaíró: Crespo Rodrigó

Blade Razor, ármányos segédszínész: Laklóth Aladár

Lord Cecil, a Titkos Tanács főnöke: Weil Róbert

Sir Forsir, a Titkos Tanács tagja: Avar István

Kate, a színház tündére: Varga Klári

Burbage, a társulat vezetője: Barabás Kiss Zoltán

Erzsébet királynő: Békés Itala

Jakab király: Kautzky Armand

Anne Hathaway, a költő felesége: Juhász Róza

Hamnet Sadler, a jó szomszéd: Szúcs Gábor

Puritán próféta: Puskás Tamás

Koldus: Juhász Jácint

Színészek: Bognár Zsolt

Csutka István

Barát Attila György

Kis Endre

Röthler Balázs

Pozsonyi Takács László

Utcalányok: Kökényessy Ági

Póka Éva

Kuthy Patrícia

Timkó Eszter

Haumann Petra

Ladinek Judit

Haffner Anikó

Első felvonás

Első jelenet

Nyitány

Stratford, 1573 telén. A templomi szertartás után az elhagyott feleség, Anne Hathaway, karján gyermekével reménytelenül vágyódik az elveszett harmóniára. A kissé bumfordi, de jólelkű szomszéd, Hamnet Sadler próbálja vigasztalni Anne-t. Végül elhatározza, hogy felkeresi Londonban William Shakespeare-t.

Az elhagyott feleség

Anne:

Ó, Will, hol van az a nyár,

A boldog idő, mond, hová száll!

Elmúlt a szerelem, s úgy fáj a szívem,

És nincs, ki vigasztalna már...

Azt hittem én, hogy megbékélsz velem,

És áldott lesz majd házasesétem.

Hű feleség, aki csak mindig téged vár,
Aj, érzem, az a nyár nem jön el soha már!
Ó, Will, soha nem voltál enyém,
A lelked máshol járt, éreztem én,
Úgy hagytál el, mint akit démonok űznek,
Ó, jaj, félek, soha véget nem ér ez a tél.
Ó, Will, mi lesz mivelünk?
Utánad sír apátlan gyermekünk,
S egy hű feleség, aki még mindig téged vár,
Aj, érzem, az a nyár nem jön el soha már.

Sadler:

Hagyd a sírást, édesem,
A férjrad már nagy színész,
Azt üzente, tudja már
A titkot, honnan dől a pénz.
Hej, de London városában,
Ott az élet meg nem áll,
Elmegyek hát, s megtudom,
Hogy Shakespeare úr most mit csinál!

Második jelenet

London, 1574 tavaszán. Hamnet Sadler a nyüzsgő nagyváros forgatagában a színházat keresi. Az utcán mindenféle népek: kurvák, stricik, tolvajok és árusok, köztük Seal, a szakadt göncökbe öltözött álruhás ifjú lord, aki „Itt a piros, hol a piros”-t játszik hevenyészett ládák tetején. Sadlerrel kikezdenek a lányok, és Seal is felfigyel az ügyetlenül mozgó vidéki figurára.

A csábbbabák dala

Első lány:

Hé, te, minden itt van, amire vágysz!
Hé, te, nem csalás ez, amit látsz!
Hé, te, mily merészen dagad a zseb!
Hé, te, a pénzedet is beteheted!
Jöjj hát, szépfiú, a gyönyörűség tied lehet!
Élvezd az életet, a szerelem édes ízét!
Jöjj hát, szépfiú, te leszel most a hercegem!
Az ára csak egy ezüst, de a pénzt előre kérem!

Sadler:

Jaj, te édes, szép kisasszony,
Esküszöm, hogy többet érsz,
De hol van Will, az én barátom,
Shakespeare úr, a nagy színész?

Első lány:

Hé, te, adok egy jobb ajánlatot!
Hé, te, a húgomat is megkaphatod!
Hé, te, az élet úgyis oly rövid,
Hé, te, dugivugizzunk hajnalig!

Első és második lány:

Jöjj, hát, szépfiú, a gyönyörűség tiéd lehet!
Élvezd az életet, a szerelem édes ízét!
Jöjj, hát, szépfiú, te vagy itt most a hercegünk,
Ha pénzed nincs elég, majd mi levetkőztetünk.

Sadler:

Küldetésem Shakespeare úr,
Ki jó barátom, s elszökött.
Várjatok, ha meglelem
A nagy színészt, majd eljövök.

A csábbbabáktól részegen,
Ha forr a vér, megáll az ész.
De hol van Will, az én barátom,
Shakespeare úr, a nagy színész?

Első lány:

Bolond ez, biztos, nem beteg.

Második lány:

Vidéki bunkó, kicsit meleg.
Hisz hallod, valami seggre megy!

Első lány:

A sok rohadt buzi! Rontják az üzletet!

Seal:

Csitt, balga lányok! Az úr színészt keres!
Egy szponzor többet ér, mint egy művelt nemes!

Veszélyes város

Seal:

Hej, jó uram, úgy látom, idegen itt,
Hadd ismertessem önnek a város veszélyeit!
Ez nem vidéki fészek, kedves és meleg,
Itt minden sarkon köthet halálos üzletet.
Hej, jó uram, ha van valamije, rejtse el,
Mert úgy járhat itt, hogy mindnek lába kel!
Az értékeit ne mutogassa senkinek,
Kis könnyelműség, és könnyen ráfizet!
Az élet itt szerencse dolga,
Van, aki jóra, van, aki rosszra
Tesz, ha van, mit rátegyen,

És éppen ott kell, hogy legyen
A jó helyen, amikor jön
A pillanat, mit megragad
És úgy lenyúl, hogy a sült galamb

- Ölébe hull!

Itt a pénz, ott a pénz, most hol a piros?
Nem csalás, nem ámítás, de pizok a kosz!
Figyeljen, jó uram, mert mondhatom, figyelni kell,
És gondolja át, hogy mit veszíthet el!
Nézzen reám, volt bizony gyerekszobám,
S most árulom magam az utca színpadán.
Itt a pénz, ott a pénz, most hol a piros?
Nem csalás, nem ámítás, de pizok a kosz!

Az életünk egy kockajátzsma,
Van, aki dugja, van, aki rázza,
Így vagy úgy, de sorra kerül,
És dobni kell, hiába menekül
Álruhába bújva, csalja
Önmagát is megtagadva,
Azt reméli, hogy megéri

- A holnapot!

Itt a pénz, ott a pénz, most hol a piros?
Nem csalás, nem ámítás, de pizok a kosz!
Kever a pénz, kavár az ész, a hatalom oszt!
De valami kell, ami siker, ami behoz!

Taps. A táncraperdült közönség lelkesen üdvözli a produkciót és vállára veszi az utca hercegét, mikor megjelenik az őrült tekintetű, megszállott puritán próféta és elátkozza az egész vásári komédiát.

A próféta átka

Próféta:

Átok pusztít az egész földön,
A léha bujálkodás.
A Sátán vetése szárba szökken,
Közeleg a Nagy Kaszás.
Parázna, szajha pojácanépség
Mind a pokolba hull.
Szodoma bűne, Gomorra vétke!
Lesújt rájuk az Úr!

Apácák kara:

Átok! Átok! Átok szálljon rátok!
Lesz majd sírás és fogcsikorgatás,
A színház lángba borul!
Pokolra szállnak a komédiások,
Lesújt rájuk az Úr!
Átok! Átok! Átok szálljon rátok!

Sadler:

Szédülök és rémülök,
Mi lesz velünk, ha itt a vész?
De hol van Will, az én barátom,
Shakespeare úr, a nagy színész?

Seal:

Színház itt az egész világ – ez jó szöveg, ez fennmarad.
De hogyha színészt keresel – a kocsmába vezet utad! Kövess, uram!
Barátod ott biztos megtalálod!

Harmadik jelenet

A Hableány fogadó előtt az előadásra csalogatják a színészek a járókelőket. Mutogatják

magukat, díszes jelmezeiket, és kisebb trükköket produkálnak. Burbage, a társulat vezetője és főszínesze, sokat tapasztalt öreg színházi róka.

Színészdal

Burbage:

Hölgyeim! Uraim! Drága barátaim!
Jöjjenek közelebb, figyeljék, hogy vált a szín!
Nézzék a kénköves pokol tüzét,
Istenek harcát, s az emberekét!
Ladies and Gentlemen! Lássátok a sok csodát!
Isteni komédiát, s királyi tragédiát!
Lesz itt ma szerelem, halálos csók,
Hallgassátok a muzsikaszót!
Mi nagy színészek, mind itt vagyunk,
Fogadjátok szolgálatunk!
Igyekszünk, hogy ne valljunk kudarcot,
Eljátsszuk a szerepeink
A legjobb tudásunk szerint!
S reméljük, hogy kiérdemeljük a tapsot!

Együtt:

Színpad a nagyvilág,
Mennyen s a poklon át
Vár ránk a küzdelem, s a hírnév.
Színpad a nagyvilág,
Mennyen s a poklon át
Vezet az út a dicsőség felé.

Első színész:

Én játszom a hercegeket!

Második színész:

Én a dévaj tündéreket!

Harmadik színész:

Én tudós vagyok, s a nagy titkot keresem.

-

Első színész:

Zokogjatok, ha majd meghalok!

Második színész:

Nevessetek, ha bohóckodok!

Harmadik színész:

Ha kell, az ördöggel is szövetkezem!

Együtt:

Színpad a nagyvilág,

Mennyen s a poklon át

Vár ránk a küzdelem, s a hírnév.

Színpad a nagyvilág,

Mennyen s a poklon át

Vezet az út a dicsőség felé.

Sadler:

Főszínész úr tudja tán,

Hogy Will barátom merre jár?

Mondja meg, hol látható most

Shakespeare úr, a színészkirály!

Burbage:

Színész ki?

Sadler:

Király. William Shakespeare a becsületes neve.

Tudja, Stratfordban ő a szomszédom, illetve csak volt, merthogy... szóval az a hír járja, hogy itt Londonban ő a nagy... izé...

Első színész:

Csak nem Willy, a szarpakoló?

A mocskos színpadsúroló?

Második színész:

Willy!

Harmadik színész:

Willy! Egy úr keres!

S fennhangon színésznek nevez!

Sadler kívánságára előhozzák valahonnan Willyt, a rongyos színpadi segédmunkást, akít a közönség legnagyobb örömére kegyetlenül megszívatnak. Will jól állja a próbát, és az alkalmi nézők előtt sikert arat.

Ki ez a Shakespeare?

Első színész:

Na, lássuk csak, hogy mit tud ez,

Ez a felmosóröngy mindenés,

Ez a Shakespeare!

Második színész:

Tudsz-e kutyába lemenni,

Csontot kérve pítizni?

Na, játssz, Shakespeare!

Harmadik színész:

Mozogjon ez négykézláb!...

Seksz-be rúg egy pí(á)ros láb!...

Burbage:

Na, játssz nekünk most kiskakast,

Ki a hajnalt köszönti majd!

Will kukorékol.

Harmadik színész:

Na, nézzük csak, hogy mit tud ez,
Ez a lábtörlőnek érdemes,
Ez a Shakespeare!

Burbage:

Légy most macska, nyávogó,
Vadul, haraggal támadó!
Gyerünk, Shakespeare!
Will nyávog.

Második színész:

Legyél vadabb és hangosabb!
Te lándzsás úr, rázd meg magad!

Első színész:

Na, játszd el újra a kiskakast,
Ki a hajnalt köszönti majd!

Harmadik színész:

Naaa! Raaajta!
Will hatalmasat kukorékol.

Burbage:

Na, jól van, Shakespeare úr,
Látom, gyorsan tanul,
Jól van, játszhat majd velünk még!
Kell úgyis mindenés,
Ki őrt áll és jelez,
Shakespeare legyen színész, ki áll!

Együtt:

Színpad a nagyvilág,
Mennyen s a poklon át
Vár ránk a küzdelem, s a hírnév.
Színpad a nagyvilág,
Mennyen s a poklon át

Csak játék az életünk,

S a színház a mindenünk.

Hát éljen a halhatatlan – ság!

Szám közben a társulat tagjai felöltöztetik Willyt, és mint rongyos színészkirály fogadja az alattvalók elismerő hódolatát. Sadler is a hatása alá kerül, elhiszi, hogy Will valóban nagy ember lett.

Will:

Drága szomszéd, láthatod,

Hogy én vagyok a színészkirály.

Na, szedd a lábad, vidd hírem,

Téged Stratford visszavár!

Will királyi eleganciával búcsúzik Sadlertől, mikor megjelenik a színház koronázatlan uralkodója, Christopher Marlowe. Állandó kísérője, szolgája, szeretője és mindenese az alattomos tekintetű sápadt intrikus, Blade Razor. Will az első pillanatban kivívja Razor ellenszenvét.

Marlowe, a varázsló

Razor:

Édes uraim! Marlowe, a varázsló

Önöknek, íme megjelent!

Nagy szellemeket felidéző lelke,

És édes illatokban fürdő teste

Az elmúlt éjjel nem pihent!

Marlowe:

Mi kell egy színdarabhoz, higgyék el, jól tudom.

Bármi nyersanyag, az dráma lesz a színpadon.

A szóhoz kell a mozdulat,

A mozdulathoz kell a szó.

S ha mindez értelemszerű,

Már kész az új produkció!

Ha kell, a szép mesét tragédiába fordítom.
S halálra készen áll a szenvedély a színpadon.
Behozzuk itt az őt Gonoszt,
Ki lelket öl, szívet kifoszt.
A hős nyakán hurok szorul,
S halála felmagasztosul.

Kórus:

Behozzuk itt az őt Gonoszt,
Ki lelket öl, szívet kifoszt.
A hős nyakán hurok szorul,
S halála felmagasztosul.

Marlowe:

Ha kell, a végzetet komolytalanra fordítom,
Mulandó létezésünk mulattatóra hangolom.
Hisz minden félreérthető,
És minden felcserélhető.
A szent erény kacagtató,
S a végzet szórakoztató.

Kórus:

Hisz minden félreérthető,
És minden felcserélhető.
A szent erény kacagtató,
S a végzet szórakoztató.

Marlowe:

És lesz egy forma még, mit megold a technológia,
A minden eszközt szentesítő zenés komédia.
És akkor lesz majd hangerő,
A milliókat megnyerő.
És nyomja majd a rádió:

Marlowe a nagy varázsoló.

Kórus:

És akkor lesz majd hangerő,

A milliókat megnyerő.

És nyomja majd a rádió:

Marlowe a nagy varázsoló.

Will:

A szóhoz kell a mozdulat,

A mozdulathoz kell a szó.

S ha mindez értelemszerű,

Már kész az új produkció!

Kórus:

És akkor lesz majd hangerő,

A milliókat megnyerő.

Csodálatos e vízió;

Marlowe a nagy varázsoló.

Marlowe dala alatt Will feszülten figyel, időnként jegyzetel. Érzi, hogy ettől az embertől van mit tanulnia. A dal végén mindenki betódul – kitódul – a fogadó udvarára.

Burbage:

Csak tessék, tessék, hölgyeim és uraim! Hamarosan kezdődik a fantasztikus előadás! Doktor Faustus csodálatos élete és halála! Hölgyeim és uraim, az ördög nem alszik! Marlowe varázslatos műve minden pénzt megér, de önöknek csak tíz cent a belépő! Kényelmes ülések, elsőrangú kiszolgálás! Katonáknak, diákoknak, gyermekeknek féláron az állóhelyek!

Negyedik jelenet

A Titkos Tanács hosszú, fekete köpenybe burkolódzott tagjai gyülekeznek. Komor tekintetük Lord Cecilre függesztik, aki a királynő legbelső, bizalmas tanácsadója. Razort a dal közben vezetik be.

A Titkos Tanács

Lord Cecil:

Lássuk be, uraim, nehéz a dolgunk,
Meg kell előzni a rebelliót!
Elvárja tőlünk a legfelső fórum,
Hogy eléje tárjunk egy koncepciót.
Megkapták, uraim, az előterjesztést,
Kínos és kényes ügyekről lesz szó.
Ismernek önök is minden jelentést,
S van még egy belső információ.
Kezeljük mindent, mi elhangzik, bizalmasan!

Sir Forsir:

A színházi ügyek már nem tűrnek további halasztást!
Kell találnunk egy körültekintő megoldást.
Marlowe-ról kell döntenünk,
Hogy mit tegyünk, ha kész a vád!
És itt van már az emberünk, hallgassuk hát!

Razor:

Urak, a szégyen éget, ezt higgyék el nekem,
Ha Marlowe úr beszédeit felemlítem.
Nem tisztel se holtat, se élő, S
gúnyt űz minden szent erényből.
Az ördöggel cimborál és senkitől se fél.
Hogy Mária nem volt szűz, de szajha,
S a fattyút a Szentlélekre fogta.
Hogy Jézus hajlamát tekintve furcsa,
S Keresztelő Szent Jánosnál a kulcsa.
S egy lázadó zsidót imádnak mint Isten fiát!
Ezt mondta ő, jaj, úgy fáj, hogy így beszél!

Fáj, fáj, úgy fáj, hogy így beszél!

Lord Cecil:

Elég!

Lássuk be, uraim, nehéz a dolgunk,

Hisz Marlowe-nak vannak még barátai.

De elvárja tőlünk a legfelső fórum,

Hogy kész helyzet legyen: egy „fait accomplie”!

Barátom, itt van egy erszény, ezt tedd el,

Csupán csak előleg, fogd ezt úgy fel!

Ha megoldod számunkra e kényes kérdést,

Hálánkban bízhatasz, hogy nem marad el.

S kezeljük mindent, mi elhangzott, bizalmasan!

Razort elbocsájtják, de ő még egy ideig hallgatózik.

Sir Forsir:

A helyzet, uraim, alig lehetne súlyosabb!

Jobb, ha meg sem fogalmazunk ilyen vádakot!

Hisz Marlowe is nekünk dolgozott,

S tőlünk többször pénzt kapott

Az istentelen komédiás! Az Ég sújtson rá!

Együtt:

A színházi ügyek már nem tűrnek további halasztást!

Kell találnunk egy körültekintő megoldást!

A Titkos Tanács azért van,

Hogy elintézzük titokban,

Mit nem intézhet senki más,

Csak a Titkos Tanács!

A Titkos Tanács tagjai groteszk táncot járnak, szinte kivetkőznek önmagukból.

A Titkos Tanács azért van,

Hogy elintézzük titokban,

Mit nem intézhet senki más,

Csak a Titkos Tanács!

A szám végén újra komor és jelentőségteljes úriemberek köszönnek el egymástól. Lord Forsir, aki utoljára távozik, korán megözvegyült gazdag polgár. Kényes a becsületére, ám ellenállhatatlan vonzódást érez ifjú pártfogoltja, egy szegény sorból származó, lenyűgöző szépségű fekete lány iránt.

Ötödik jelenet

A Hableány fogadó udvarán, a sikeres előadás után vidám a hangulat, és Marlowe fogadja az elismerő hódolatot.

Kocsmanóta

(Recitativo)

Marlowe:

Szép volt, fiúk! Finom kis dolgozat!

Egy italt mindenkinek! – Hogy legyen hangulat!

De hol van Razor? A szolga merre jár,

Mikor a trónusán csillog a király?

Razor:

Uram, varázslóm, fénylő csillagom!

Fantáziád mindenkit lenyűgöz,

És gyilkos vágyakat kelt minden szavad!

Marlowe:

Ki az én hívem, annak mindent szabad!

Első színész:

Micsoda közönség jött ma össze!

Igazán jó volt játszani!

Sírtak és nevettek!

Razor:

Röhögtek rajtad!

Burbage:

S van miből gázsit osztani!

Harmadik színész:

Na, még egy rundot, szép kisasszony,

Ha már a jóatyám kitagadott!

De már nem kell az örökség, nem kell a birtok,

Komédiásként szabad vagyok!

-

Burbage:

Te jöttél hozzám, ne magyarázz,

Valami kellett, valami más,

Egy nagy kaland az élet!

Együtt:

Gyertek, cimborák, igyuk a pince hús borát!

Jöjj hát, meg se halld a szomorú, keserű nótát!

Gyertek, cimborák, igyuk a gazda jó borát!

Jöjj hát, énekeld a színide-tanoda nótát!

Második színész:

Lehettem volna doktor talán,

Hisz volt eszem...

Razor:

Miért titkolod?

Második színész:

Egy csalfa kis nő miatt elszöktem én...

Burbage:

S a színház lett az otthonod!

Darklin:

Engem a múzsa már kicsiny

Koromban szívemig meghatott,

Ha énekeltem, felrepültem...

Razor:

És lezuhantak a csillagok!

Burbage:

Ilyen a színház, ne magarázz!

Valami kellett, valami más...

Egy nagy kaland az élet!

Együtt:

Gyertek, cimborák, igyuk a pince jó borát!

Jöjj hát, meg se halld a szomorú, keserű nótát!

Gyertek, cimborák, igyuk a gazda jó borát!

Jöjj hát, énekeld a színide-tanoda nótát!

Will:

Hej, az én jóatyám, hogyha tudná,

Micsoda nagy színész vagyok,

Büszke lenne rám!

-

-

Razor:

Barátom,

Büszkeségre semmi ok!

Darklin:

Az én anyám, minek tagadnám,

Gyönyörű nő...

Razor:

Egy kurva volt!

Darklin:

A pénzt apám elitta mind...

Razor:

Ha üres a kirakat, nem megy a bolt!

Burbage:

Ez a te sorsod, ne magyarázz!

Valami kellett, valami más...

Egy nagy kaland az élet!

Együtt:

Gyertek, cimborák, igyuk a pince hús borát!

Jöjj hát, meg se halld a szomorú, keserű nótát!

Gyertek, cimborák, igyuk a gazda jó borát Jöjj hát, énekeld a színide-tanoda nótát!

Kate, a fogadó tündére. Perdül-fordul, felszolgál, nevet és kacérkodik mindenkivel. Will az első pillantásra beleszeret, és mint a társulat frissen felavatott tagja, úgy érzi, itt az alkalom bemutatni képességeit.

Az elveszett szonett

Will:

Szerelmet kérő édes szellő jár, virágzik a rét.

Illatos lágy szirmait, ó, nézd, hogy tárja szét!

Egy rózsaszál, egy tündérlány, ki a földön jár,

Felé a vágytól égő szívek sóhaja száll.

Én nem tudom oly szép szavakkal dicsérni szépségedet,

Mint ki lábad elé terítené a csillagos eget.

Nem kérem én, hogy légy enyém, gyönyörű rózsaszál,

Csak hallgasd meg, ki téged igaz szívvel csodál!

Ez a szerelem nem múlandó,

Hervadó virág,

Ez a szerelem őrzi emléked

Időtlen időkön át.

Ne kínozd azt, kegyetlenül, ki téged kér,

Hisz fájó szívem gyógyulást csak tőled remél!

Hisz láthatod, nyomorult vagyok, csak egy koca színész,

Ki játszani képtelen, de nem játszani oly nehéz!

Ez a szerelem nem múlandó,
Hervadó virág,
Ez a szerelem őrzi emléked
Időtlen időkön át.
Ha zord télidő mossa el a szép jövő ígérését,
Az én szívemben változatlan él tovább a kép!
Egy tündérlány, ki a földön jár, gyönyörű rózsaszál,
Kit édes, hű szerelme mindig visszavár.
Ez a szerelem nem múlandó,
Hervadó virág,
Ez a szerelem őrzi emléked
Időtlen időkön át.
Ez a szerelem nem múlandó,
Hervadó virág,
Szerelmed emlékét majd őrzi ez a dal
Időtlen időkön át.

A dal végén Kate már Willhez simul. Marlowe gúnyosan, de érdeklődve nézi a jelenetet, felismeri a tehetséget az ifjú színészben. Razor féltékenyen, de hiába próbálja a Mester figyelmét másfelé terelni. Marlowe megtapsolja a dalt, és oktatni kezdi Willt. Razor vérig sértve elvonul.

Légy gazember!

Marlowe:

Miért öntöd ki a szíved?
Ami számít, az csak a pénz!
A lelked az ördögnek se kell!
Csak a show bizniszből élsz!
Túl sok benned az érzés,
Ez a játék nem babra megy!
És egyre többen gyűlölnék majd,

Ahogy nő a sikered.
Látom, valamit tudsz már,
De a tehetség még nem elég!
Amit meg kell tanulnod legyőzni,
Az az örökös irigység!
Ne mutasd ki, amit érzel,
és ha kell, hát hízelegj!
De ne tekints senkit barátodnak,
A világ az ellenfeled!
Nézz rám, én azt ajánlom, hogy gazember legyél!
A tisztesség, a jóindulat semmit nem ér!
Kövess engem ezen az úton, semmitől se félj!
Ha van hozzá tehetséged, csak magadnak élj!

Will:

De nézd, ó, mily szép,
Mint egy angyal, olyan a kép!
A szerelem gyönyöre vár,
Ha édes ajka csókra áll!
Az ég is felderül,
Ha én alul és ő felül!
És semmi nem érdekel,
Ha mosolyog rám és átölel!

Marlowe:

Mit számít a szépség,
Ha kell, hát megveheted,
Az érzelmek, csak a versbe' jók,
Használd az eszedet!
És lásd, hogy gonosz az ember,
Buja sárkányfog-vetemény!
Csak a magányos harcos képes arra,

Hogy átlépjen a szerepén.
Nézz rám, én azt ajánlom, hogy gazember legyél!
A tisztesség, a jóindulat semmit nem ér!
Kövess engem ezen az úton, senkitől se félj!
Ha van hozzá tehetséged, csak magadnak élj!

Will:

Ó, Mester! Féltetek,
Hogy önmagad vagy ellenfeled!
Mert kell, hogy legyen egy szó,
Kiegyezett szívedig ható!
Hisz egyszer mind kihűl,
Ott kívül is, meg itt belül.
De míg el nem hal,
Miért ne lenne szép a dal?

Marlowe (recitativo):

Figyelj, fiú! Te szép vagy és okos!
A munka- és a sikervágy hevít...
Dolgozzunk együtt! Írd meg a darabot,
Hol egy gazember eljut a csúcscokig.
Segíthetek majd, s aláírom nevem.
Lehet, hogy ez lesz a végrendeletem!
Most hagyjatok! Valami közelít.
Én mindig megérezem az eljövőt,
Már régen nem láttam az ördögöt.

Hatodik jelenet

A leszámolás

Razor:

Nekem azt mondtad, hogy mindent felezünk,
Hogy együtt sírunk és együtt nevetünk!
Sohasem adtál, sohasem osztokodtál
Senkivel, ezért felelned kell!
Hiába játszod nagystílú szereped!
Alakítottál nekem is eleget!
Telehazudtál, én meg csak baromira
Szívtam, szívtam, szívtam a szöveget!
Szívtam, szívtam, de most megfizeted!
Kérem a bérem, kérem a szolgálatomér',
Fogat fogér', szemet szemér'!
Sohase tudtad, mi az a szeretet,
Kizsigerelted, akit csak lehetett.
Sohasem adtál, sohasem osztokodtál
Senkivel, ezért fizetned kell!
Buzi gazember, kavar és bekever.
Te ki-besúgó, te vagy a Lucifer!
Sohasem adtál, sohasem osztokodtál
Senkivel, ezért felelned kell!
Hiába játszod nagystílú szereped!
Alakítottál nekem is eleget!
Telehazudtál, én meg csak baromira
Szívtam, szívtam, szívtam a szöveget!
Szívtam, szívtam, de most megfizeted!
Kérem a bérem, kérem a szolgálatomér',
Fogat fogér', szemet szemér'!

Marlowe:

Na, gyere csak, te rohadék!
Mégkaphatod a magadét!

A dal közben a két tettestárs fogja vissza az önmagát egyre jobban felhergelő Razort.

Végül Marlowe felkapja a törít, és azzal támad. Akkor Marlowe-t fogják le és Razor a saját törét szúrja a szemébe. Mire a zajra a társulat tagjai befutnak, Marlowe már halott, a két gazember eltűnik és Razor gyászolja mesterét.

A Mester halott

Razor:

Az édes úr, a nagy varázsló, Marlowe halott!

Ki mesterünk és jótevőnk és büszkeségünk volt...

Ó, jaj, mi lesz velünk?

Elért a végzetünk!

Az új produkciót

Ki írja meg nekünk?

Kiviszik a holttestet.

Burbage:

A lelke tán most költözik a mennyen s poklon át!

Bár fenn biztos kényelmesebb, lenn jobb a társaság...

Razor:

Ó, jaj, mi lesz velünk?

Elért a végzetünk!

Az új produkciót

Ki írja meg nekünk?

Kórus:

Ó, jaj, mi lesz velünk?

Elért a végzetünk!

Az új produkciót

Ki írja meg nekünk?

Kate:

Én ismerem a Mester végrendeletét!

Ő akarta így, tanúm reá az Ég!

Kit tanítványnak fogadott és új darabot ír:

Itt áll előttek: William Shakespeare!

Seal:

S mi lesz a téma, melyre majd

A nép zokog, vagy jót kacag?

Rómeó és Júlia

Will:

Egy lány és egy fiú,

Egy véletlen találkozás,

És első látásra egymásba szeretnek...

És boldogan élnek, amíg meg nem halnak.

Seal:

A nézők az unalomtól!

Azért fizetnek, hogy vért lássanak!

Kate:

De a vége boldog, vidám legyen!

Will:

Tragédia minden szerelem...

Egy lány a holdfény sugarába'

Várja, teljesüljön álma,

És mint egy látomás,

Kínzó vágyakozás,

Szerelem tölti el a szívét.

Kate:

És lám, az ifjú érte lángol,

Egy pillantás, és ég a vágytól,

S a holdas éjen át
Küld édes vallomást,
És a lány kitárja ablakát.

Will:

Rómeó és Júlia
Szerelemben él,
Mint a szép mesékben,
Rómeó és Júlia,
Örök boldogság,
A beteljesült álmvilág.

Kate:

És nincs viszály és háborúság,
Mely elzárná szerelmük útját,
Mert oly erős a vágy,
Hogy tűzön-vízen át
A hű szerelem mindent legyőz.

Will:

De sajnós közbeszól a végzet,
Júlia túl későn ébred,
S Rómeó már nem él,
A mérgeg szívéig ér,
És jaj, halálos lesz a csók.

Együtt:

Rómeó és Júlia
Szerelemben élne,
Ha nem tragédia volna.
Minden édes Júlia,
Ki a földön jár,
De a lelkében álmvilág.

A dal végén Kate rosszul lesz és összeesik. Will először azt hiszi, hogy csak játszik, és

elismerően tapsol, de a lány nem mozdul. Seal fölé hajol és megnézi.

-

Seal:

Ez nem játék! Nem póz és tettetés!

Ez itt a végzet! A pestis! A döghalál!

Hetedik jelenet

Mindenki rémülten hátrál, és Will sem mer a lányhoz érni. Megjelenik az őrült próféta és haláljeles követőivel átvonul a színen.

A döghalál

Mindenki:

A döghalál, a döghalál,

Hiába bújysz el, megtalál...

Próféta:

Átok pusztít az egész földön,

A léha bujálkodás.

A Sátán vetése megérett már,

Arat a Nagy Kaszás!

Parázna, szajha pojácanépség

Mind a pokolba hull!

Szodoma bűne, Gomorra átka!

Lesújt rájuk az Úr!

Átok, átok, átok szálljon rátok!

Mindenki:

A döghalál, a döghalál,

Hiába bújysz el, megtalál...

Darklin lép a tanácstalan és elborzadt Willhez és mint Rekviemet ismétli Will szerelmes dalát.

Darklin:

Ha zord télidő mossa el a szép jövő ígését,
Az én szívemben változatlan él tovább a kép!
Egy tündérlány, ki a földön jár, gyönyörű rózsaszál,
Kit édes, hű szerelme mindig visszavár.
Ez a szerelem nem múlandó,
Hervadó virág,
Ez a szerelem őrzi emlékét
Időtlen időkön át.
Ne sírj hát, édes úr, hisz őrzi szíved ez a dal.
Jön még talán szerelmes lány, ki megvigasztal.
Egy vándorló, szegény leány, ki a földön jár,
S a hosszú úton végül hozzád eltalál.
Ez a szerelem nem múlandó,
Hervadó virág,
Ez a szerelem őrzi emlékét
Időtlen időkön át.
Szerelmed emlékét őrzi ez a dal
Időtlen időkön át.

A gyászos hangulatot Seal töri meg. A halott lányhoz lép, felemeli és megcsókolja.

Seal:

Ha Will megírja a darabot, én úgy eljátszom Júliát,
Hogy ezt a tragédiát évszázadokig nem felejtik el!

Nyolcadik jelenet

Mindenki döbbenet néz rá. Seal, aki már felismerte Will tehetségét, elkezd különös, nőies táncát Will körül.

A szövetség

Seal:

Ne félj egy csóktól, hisz úgylis meg kell halnod!

Csak akkor élj, ha élhetsz igazán!

Szerelmed alszik és többé fel nem ébred,

S lehetnék én is ez a lány.

Will:

Szemedben különös fényt látok.

Ki vagy te? Áldás vagy átok?

Seal:

Talán egy isten halhatatlan lelke

Kezdetől fogva benned él.

De nem tudod még, hogy mire vagy képes,

A tehetséged mennyit ér.

Benned él, s fogalmad sincs, hogy mennyit ér,

Benned él, és még nem tudod, hogy mennyit ér.

Will:

Mit tudsz te rólam? Hisz alig ismersz.

Seal:

Eolvastam már néhány versedet!

Will:

Műveltnek látszol, s gyanúm, hogy játszol,

Amit előadsz itt, csupán szerep.

Seal:

Nincs az a nő, ki nálam jobban érti,
Gyötrődő lelked mit kíván.
Szerelmet adnál, de párod nem találsz,
Mondom, lehetnék az a lány.
Benned él a szenvedély, de célja nincs.
Benned él, s fogalmad sincs, micsoda kincs!

Will:

Kegyetlen szólsz, de miért is lennél gyengéd,
Hisz férfi vagy, s imádod önmagad!
És mégis szenvedsz, mert kell, hogy más is lássa
Gyönyörben fürdő arcodat!

Seal:

Érzem, hogy érzed: közös a sorsunk.
Add hát a lelked cserébe szívemért!
Ha rólam írod versed, gazdaggá teszek
A halhatatlanságomért!
Összefűz örökre már a szenvedély.
Benned él, s csak én tudom, hogy mennyit ér.

Will:

Légy hát a párom, szeretőm, barátom,
A társulat, ha befogad, játszd el Júliát!
S ha már örökre összefűz e játék,
Áruld el, kit rejt álruhád!

Seal:

Hát jó! De csak nektek ne legyen titok:
Én Titchfield grófja, Lord Southampton vagyok.
Nemes családból származom,
S élhetnék fényes gazdagon,
Egy lord vagyok, és a rangom
Tiszteli egész London,

S a királynő is, ha mondom, ismeri.

De kerget és űz a vágyam:

Hogy a csábító nőket játsszam!

Ajánlatom így szól hát:

A pénzemen egy új színház,

És alakuljon részvénytársaság!

Színészek:

Nahát! Nahát! Micsoda társaság?

Seal:

Ne féljeteK, ha véget ér a járvány,

Özönlik majd a színházba a nép.

S jönnek az intelligens előkelők is,

Siker és pénz is lesz elég!

Épüljön hát a Nagy FaO, egy új világ,

Legyen a Globe színházi részvénytársaság!

Többen:

Épüljön hát a Nagy FaO, egy új világ,

Legyen a Globe színházi részvénytársaság!

Mindenki:

Vivát! Vivát! Megalakult

A Globe színházi részvénytársaság!

Vivát! Vivát! Megalakult

A Globe színházi részvénytársaság!

Kilencedik jelenet

Lord Forsir, a Titkos Tanács tagja nem tudja, hogy pártfogoltja, szeretője, a gyönyörű fekete leány titokban, fiúruhában a színészek közé jár. Darklin, a vágy titokzatos tárgya egyszerre lánya és kedvese is Forsirnek. Most is alig várja, hogy vetközzön a lány.

-

Istentelen világ

-

Darklin:

Ó, édes jó uram, bocsáss meg nekem,
A szívem nyugtalan és zaklatott.

Forsir:

Nincs mitől félned, forróvérű angyalom,
Csak ölelj át, a többiről majd én gondoskodom!

Darklin:

A színház mellett jöttem, s halottat láttam!
Véletlen jártam arra, esküszöm!

Forsir:

Talán csak próba volt egy útszéli előadáshoz.

Darklin:

Félek, és ölelkezni sincs erőm.

Forsir:

Mondtam már, drága, a színház világa
Elzüllött társaság, nem való neked!
Sötét nyomorban éltél, de pártfogásom által
Fölöttük állsz most, ezt többé ne feledd!

Darklin:

Ó, jó uram, tudom, hogy hálával tartozom...

Forsir:

Hát jöjj, és tárd ki szíved, angyalom!

Megszólal a Titkos Tanács zenéje. Razor érkezik jelenteni Marlowe halálát. Darklin elmenekül, mert fél, hogy Razor felismeri.

Razor:

Uram, a megbízást teljesítettem,
A varázsló, Christopher Marlowe halott.
Véletlen baleset multság közben...
Remélem, illő jutalmat kapok!

Forsir:

Pénzért ölik egymást, egyik a másikat,
Így néz ki tehát a színházi világ!
Takarodj innen, te gyilkos pióca,
Vagy te is lógni fogsz, akasztófavirág!
Egy erszényt dob Razornak, aki sietve távozik.
Nincs már tisztesség, csak játék a hatalom,
Vad marakodás gazdátlan birtokon.
Hipokriták az álnok törtetők,
S a hamisság erény, ó, kárhozott idők!
Ma már a stílusérzék nem számít semmit.
Hol van az a régi erkölcs, ami védi?
Ez már az újjgazdagok rongyrázó bálja.
Hol van itt az elegancia?
Egy régi úr, egy gentleman,
Ki tudja még, hogy mit, s hogyan...
Senki sem érti, s nevetve nézi
Az istentelen komédiás világ!
Címet, s rangot kaphatsz, ha pénzért megveszed,
S tartják markukat az aljas gazemberek.
Mindenki hajbókol a hatalom előtt,
Szemből mosolyog, s hátulról mellbedőf.
Nincs már tekintély se, a régi érdemek
Nem számítanak, s nem érti senki meg,
Hogy rendnek lenni kell, mert széthull a világ,
S eláraszt minket a gátlástalanság.
Ma már a stílusérzék nem számít semmit.
Hol van az a régi erkölcs, ami védi?
Ez már az újjgazdagok rongyrázó bálja.
Hol van itt az elegancia?

Egy régi úr, egy gentleman,
Ki tudja még, hogy mit, s hogyan...
Senki sem érti, s nevetve nézi
Az istentelen komédiás világ!

Tizedik jelenet

Mindenféle népek, köztük Lord Cecil és a Titkos Tanács tagjai vonulnak az új színházi bemutatóra.

Gyanús, ki színházba jár

Mind:

Menjünk, menjünk, ott kell legyünk,
Hogy megtudjuk, miről szól ma a játék!
A nézőtéren ott a helyünk,
Hogy lássuk, kinek tapsol a nép...

Cecil:

Szórakozni vágyik az udvaronc,
A szolganép, s a vigéc.
A tábornok, a közlegény,
A tisztelendő úr és a cipész.
Ahol a gróf egy szoknyapecér,
Ahol a hercegnő is ledér,
Ahol gonosztevő a király,
Gyanús, ki színházba jár!

Mind:

Menjünk, menjünk, vár a helyünk,
Ma ettől hangos, lázas a város!
Mindenfelé terjed a hír,

Hogy jókat ír ez a Will Shakespeare.

Cecil:

A nézőtéren jól teszi az ember,

Hogyha nyitva tartja a szemét.

A szent erényeket kigúnyoló

Előadás megér egy misét.

Ahol egy lázadó a vezér,

Ott tetten érhető a veszély.

Hol elzavarható a király,

Ott gyanús, ki színházba jár.

Mind:

Menjünk, menjünk, ott a helyünk,

Hisz ott lesz mind, aki számít...

A Globe Színház nézőterén

Helyet szerezni főnyeremény!

Tizenegyedik jelenet

Seal és Darklin az utolsó jelenetre készülnek. Ez azt jelenti, hogy miközben Darklin leányból fiúvá változik / Rómeó /, Seal nőnek öltözik / Júlia /, és kifesti magát.

Néma angyalok

Seal:

Oly régen állunk már a színpad szélén,

Szívünkben hordjuk minden bánatunk.

Mint néma angyalok, ha testet öltenek,

S nem tudjuk még, hogy mit kell játszánunk.

Darklin:

Hol vannak már az édes tündérálmok?

Ártatlan gyermekkorunk véget ért.

Tükréből ismeretlen arc néz vissza ránk,
S lelkünkben ég az olthatatlan szenvedély.

Együtt:

Miért kell, hogy játsszunk, magasra szálljunk
A csillagok felé, képzelt szárnyakon?
Miért kell a színház, a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?

Seal:

Mint néma angyalok, a földön járunk,
Elfojtott vágyainktól szenvedünk.
S mint börtönében vergődő szabad madár,
Szorong a lelkünkben az énekünk.

Darklin:

Oly régen várjuk már, hogy édes álmunk,
Mint szép mesében, végül teljesül.
Eljő a nagy varázsló, s pálcájával int nekünk,
S az elveszett kulcs előkerül.

Együtt:

Miért kell, hogy játsszunk, magasra szálljunk
A csillagok felé, képzelt szárnyakon?
Miért kell a színház, a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?

Will:

Miért él a vágy, hogy másokká váljunk,
Ez itt a kérdés, s a választ nem tudom.
Miért kell a színház, s a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?

Te édes, ifjú, hódítóan vonzó álruhás lány,

A szívem érted ég, s ha érzed, nézz, tekints reám!
Hisz láthatod, koldus vagyok, csak egy koca színész,
Ki játszani képtelen, de nem játszani, mégis nehéz...

Mind:

Miért kell, hogy játsszunk, magasra szálljunk
A csillagok felé, képzelt szárnyakon?
Miért kell a színház, a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?
Miért él a vágy, hogy másokká váljunk,
Ez itt a kérdés, s a választ nem tudom.
Miért kell a színház, s a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?

Tizenkettedik jelenet

(Az előadás)

Lőrinc barát:

Nagy ég! Miféle vér csepegte le
A kriptaboltnak kőlépcsőzetét? –
S e két gazdátlan, vérmocskolta kard
Hogyan került a béke otthonába?
Belép a kriptába.

Júlia:

Az én jóságos szentatyám! – S a férjem?
Emlékszem, mit mondtál, hol ébredek majd...
Itt is vagyok... De hol van Rómeó?
Zaj kívülről.

Lőrinc barát:

Zajt hallok ott kinn! – Jöjj innen, leányom,
Holtak dögvészes hálósarnokából!

Mindnyájunknál hatalmasabb erő
Áthúzta számításomat. Siessünk!
A férjed holtan fekszik kebleden...
Amott Páris... Jöjj, elhelyezlek én
A szent apácák klostromába, jöjj!
Ne kérdezz semmit, rögtön itt az őrség!

Kövess, leányom!

Újabb zaj kívülről.

Nem merek maradni.

EI.

Júlia:

Csak menj magad: én el nem mozdulok. –

Mi ez? Mit tart kezében kedvesem?

Hát méreg szegte életét derékba...

Fukar te! Nem hagytál egy árva cseppet,

Hogy utolérjelek? – Hadd érem ajkad:

Talán maradt ott egy parányi méreg.

Mi porba sújt – és mennyekig repít.

Megcsókolja Rómeót.

Ajkad meleg...

Első ór:

Vezess, fiú! – No, merre?

Júlia:

Jönnék! De nem késem! – Jer, drága tör:

Kirántja Rómeó törét.

Ez jobb hüvely –

Keblébe döfi.

Maradj itt mindörökre!

Rómeóra roskad és meghal.

Színpad a nagyvilág

Burbage:

Jóbarátim, gyertek hát!
Ma mindenki a vendégem!
Pompás volt az előadás, koccintsunk hát!
Tomboltak a nézőtéren,
Lent a kocsmá népe, s fent
A karzaton az úri társaság.
Tapsoltak a tanácsosok,
S az ellenzéki főurak.
Ez nagy siker!

Razor:

Csak várjátok, fiúk, a kritikát!

Burbage:

Miénk a legjobb társulat,
És Will Shakespeare a háziszerezőnk!

Mind:

Éljen! Éljen!

Burbage:

A részvénytársaság!

Mind:

Színpad a nagyvilág,
Mennyen és poklon át
Vár ránk a küzdelem, s a hírnév.
Színpad a nagyvilág,
Mennyen és poklon át
Vezet az út a dicsőség felé.

William Shakespeare a nap hőse. Mindenki őt köszönti, neki gratulál. Lázasan osztja az új szerepeket.

Will:

Itt vannak az új szerepek:

Vegyétek és tanuljátok!

A szöveget jól tudja mind, ki színpadra áll!

De ne ágálj és ne ordítozz,

A gesztus legyen természetes!

A bölcsből nehogy bohócot csinálj!

A tévedések vígjátéka

Vízkereszt, vagy amit akartok

Sok hűhó semmiért, és számtalan király

Makrancos és vidám hölgyek,

Szerelmes és hősi tettek,

Minden szerep csak rátok vár!

Mind:

Színpad a nagyvilág,

Mennyen és poklon át

Vár ránk a küzdelem, s a hírnév.

Színpad a nagyvilág,

Mennyen és poklon át

Vezet az út a dicsőség felé.

VÉGE AZ ELSŐ RÉSZNEK

Második felvonás

Első jelenet

Erzsébet királynő fogadására meghívást kapott Shakespeare, a már híres és népszerű szerző. Lord Forsir szeretné, ha a királynő betiltaná a színház működését, de Erzsébet felismeri Will Shakespeare tehetségének jelentőségét, és a színházat a saját érdekei szerint kívánja működtetni.

A királynő fogadása

Udvaroncok:

Isten, óvd a királynőt, édes Angliát!

Fényes bölcsesség, szízi erény.

Óvd a szívét, szerepét!

Oltalmazd őt, koronánk erejét!

Lord Cecil:

Nincs béke még, de Angliára tekint az egész világ.

A tengereken legyőzte a spanyolok hajóhadát,

És látom már egy új korszak hajnalát.

Hát Isten, óvd a királynőt és Angliát!

Erzsébet:

Hűséges szolgálói országunk szent érdekének!

Mondjátok, még ki árthat hatalmunknak, s nemzetünknek!

Sir Forsir:

A színházi ügyek már nem tűrnek további halasztást!

Be kell tiltani minden gyanús előadást!

És itt van ez a Will Shakespeare,

Ki nagyon különös dolgokat ír,

S a Globe színházi társaság, sújtsunk le rá!

A működésük több mint erkölcsrombolás,

A fennálló rendszer elleni lázítás,

Ellenzéki társulat, mit Essex gróf is támogat.

Törvényben kell tiltani, sújtsunk le rá!

Erzsébet:

Volt néhány ellenségünk,

S lesújtott rá törvényünk,

Elszáll az élet és hallgat a sír:

Jelenjen meg előttünk William Shakespeare!

A nemzeti érdek

Erzsébet:

Kell a kenyér, de cirkusz is fontos a népnek.

Mi tudjuk, a kultúra kincs és nemzeti érdek.

Kell, ami szép, ami józan ésszel lelkesít és felemel,

És hirdeti annyi viszály után, hogy e földön győznünk kell.

Kell a dal és a szó, amit érez a lélek,

Hogy győz az erény, és a bűnöst eléri a végzet.

Kell, ami szép, ami józan ésszel lelkesít és felemel,

Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell!

Will:

Királynőm, ez a szózat szemembe könnyeket csal.

Bocsásd nekem meg, ha néha másról is szól a dal!

Erzsébet:

Hej, William Shakespeare, légy barátunk!

Egy ország súlyos helyzete nyomja a vállunk.

Kell, ami szép, ami józan ésszel lelkesít és felemel,

De mi szent ügyeket kigúnyol s lejárat, azt nem tűrjük el.

Ó, Will, ez a te hazád!

Hallgass rám és büszke lesz rád!

Hagyd el a lázadó ördögöket!

Írj erényes műveket!

Ó, Will, ne légy szertelen!

Tedd túl magad az érzelmeken!

A gyarló esendőség nem méltó hozzád.

Ó, Will, légy jó, s a hazád büszke lesz tereád!

Will:

Királynő szólt, ez itt a főszerep,
Ki ellentmond, az csak bolond lehet.

Kórus:

Isten, óvd a királynőt, édes Angliát!

Fényes bölcsesség, szúzi erény.

Óvd a szívét, szerepét!

Oltalmazd őt, koronánk erejét!

Will meghajol a királynő előtt. Erzsébet felemeli, a karját nyújtja, és mint két szövetséges uralkodó hagyják el a színt.

Második jelenet

Darklin a titkos találkahelyen idegesen várja Willt, aki késik, pedig most megkaphatná, amire már oly régóta vár. De Will helyett seal érkezik a szerelemre kész leányhoz.

Darklin:

Megesküdött mindenre, ami szent,

Hogy szíve királynője én vagyok.

És azt ígérte, új darabot ír,

Ahol majd főszerepet játszhatok.

Érik a gyümölcs

Seal:

Jól figyelj, tudom, hogy miért vagy itt!

De nem jön el, hiába vársz,

Megcsalt a híres, gyáva szertőd.

Egy álmodó, ki fellegekbe' jár,

De tenni már semmit se mer.

Földig hajolt ő egy vénasszony előtt.

Darklin:

Nem tudom, hogy ellened mit vétett.

Nem tudom, miért bántod őt.

Féltékeny lennél talán?

Nem tudom, de pártfogómtól hallom,

Hogy létezik egy társaság.

A királynő helyébe mást kíván.

Seal:

Jól figyelj, a rendszerváltozás,

Ha késik is, de eljön ám.

Érett gyümölcs már, csak fenn lóg még a fán.

Darklin:

Nem tudom, de van fülem és hallgatózom,

Sejtem én, miről beszélsz.

Mondd hát, barátom, hogy mit remélsz!

Seal:

A vénasszony lassan már lejár,

Essex lesz itt az új király.

Egy lázadás és a trónon új király ül, s ha London

Mellénk áll, már e ponton semmi gond.

S állunk majd fenn a várban,

S fekszünk királyi ágyban.

Te is lehetsz még a társam e készülő előadásban,

Hisz annyi mindenféle másban egyezünk.

Darklin:

Miért él a vágy, hogy másokká váljunk?

Miért vonz a fény, nem tudom.

Miért számít az, hogy milyen ágyban fekszünk,

S hogy mindennél izgatóbb a hatalom?

Együtt:

Mert kell, hogy játsszunk, magasba vágyunk,
S ki lent marad, nem élhet szabadon!
Ez ám a színház! És vár a nagy szerep:
Hogy nemsokára miénk lesz a hatalom!

Harmadik jelenet

A Titkos Tanács tagjai újra együtt. Lord Cecil már tud a királynő ellen tervezett lázadásról. Végre kiűtheti régi ellenfelét, Lord Essexet, a királynő kegyeltjét.

Az egérfogó

Lord Cecil:

Uraim, lássuk, a helyzet megérett,
közeleg már a nagy attrakció!
Közönségsikerünk biztosítéka
Kellően szervezett promóció.
Hálóját szövi a pók fenn az ágon,
S a Towerben kész már az egérfogó.
De Essex gróf még a királynő kegyence,
Fejével játszik a mérges kígyó.

Razor:

Essex gróf a Burbage úrra bízta,
Hogy aznap a II. Richárdot játssza,
És kényszerítve lesz, hogy ott lemondjon,
És ezzel nagy ribilliót okozzon,
S ha felizzott a hangulat, a lázadás kitör.
Így szól a terv, ó, jaj, mit Essex készített,

Fáj, fáj, úgy fáj, hogy így esett!

Lord Cecil:

Uraim, őrizzük meg a nyugalmunk,

Ez több mint egy alattomos fikció!

De Essexnek kezében lehet még kártya,

Rendkívül fontos a diszkréció.

Forsir úr, kínos és kényes a kérés:

De te se beszélj erről senki előtt!

Holtbiztos forrásból tudom a dolgot:

Tévúton jár csinos kis szeretőd!

Kérlek, hogy kezeld ezt úgyszintén bizalmasan!

Cecil bizalmasan átöleli a kisé zavarodott Forsirt.

Részvétem, öreg barátom! A jótett

Mindig elnyeri méltó büntetését.

De ne veszítsd el türelmedet! Vigyázz,

Mert a fejedet is elveszítheted!

Negyedik jelenet

Fanfárok, színház a színházban.

Richárd:

Mily szolgálatra hívtatok ide?

York:

Hogy végrehajtsd itt önnön tervedet,

Mire a fáradt fenség késztetett,

Átadva országod és koronád

Bolingbroke Henrynek.

Richárd:

Ide a koronát! Fogd hát, rokon!

Itt, itt, rokon,
Itt én s te fogd a másik oldalon!
Mély kút most ez az aranykorona,
Melyben két vödör tölti váltva egymást,
Az üres mindig fenn táncol a légben,
A másik lent megtelten elmerül:
Ez vagyok én, e könnyekkel tele,
És bűt iszom, míg szállsz te fölfele.

Bolingbroke:

Azt hittem, készséggel lemondasz magad.

-

Richárd:

Koronámról, de bűm enyém marad.
Országom s dicsőségem rád szakadhat,
De királya maradok bánatomnak.

Bolingbroke:

Koronáddal átveszem fele gondod.

Richárd:

Enyém csak megmarad, ha meg is osztod.
Az én gondom, hogy gondom sose lesz
Tiéd, hogy gondra új gondot szerezz;
Engem a gond átadva sem hagy el,
A koronával jár – s itt vesztegel.

Bolingbroke:

Elszántad, hogy lemondasz a koronáról?

Richárd:

El, nem; nem, el; hogy semmivé legyek;
Hát mégse „nem”, átengedem neked.
Csak nézd meg jól, hogy végzek én magammal:
Főmről e súlyos terhet leteszem,

Kezemből is ez ormótlan jogart,
És szívemből is e királyi gőgöt.
Saját könnyem mossa e balzsamom,
Saját kezem ad túl a koronán,
Saját nyelvem tagadja szent jogom,
Saját szavam oldoz fel minden esküt,
Minden fönséget s pompát levetek,
Minden birtokot s rangot feledek,
Rendeleteimet visszavonom;
Bocsánat minden szegett esküre!
S neked adott szavát mind tartsa be!
Engem ne kínozzon a nincstelenség,
Téged tegyen boldoggá dús szerencséd!
Soká tartson meg Richárd hűlt helye,
Richárdot még a föld fogadja be!
Henrik királyt az Isten óvja már,
Richárd kívánja ezt, ki nem király!
Kitör a botrány, és Razor mint provokátor még hergeli is a népeket.

A lázadás

Első hang:

Ez a II. Richárd nyerő, és Erzsébetre rímelő!

Kórus:

Éljen Essex!

Második hang:

Vérpezsdítő színdarabok: Egy nagy király is megbukhat!

Kórus:

Éljen Essex!

Harmadik hang:

Csak játék volt a lázadás, de jön most még egy felvonás!

Kórus:

Éljen Essex!

Negyedik hang:

Itt változást vár mindenki, az utcára is menjünk ki!

Kórus:

Éljen Essex!

Seal:

Kátyúba süllyedt szekerünk rúdját
Egy rigolyás vénasszony tartja még.
Teljesen alkalmatlan már a trónra,
Erzsébetből már elég!
Szólítsuk fel, hogy mondjon le róla,
Adja le rangját és nevét!
Legyen hát Essex gróf a királyunk,
Ezt követeli a nép!
Nem adja át, nem adja át a koronát!
Nem adja át, nem adja át a koronát!

Razor:

Ne hagyjuk magunkat bolonddá tenni!
Csalnak és lopnak a hazudozók.
Idegen érdekek szolgálatában
Markukba röhögnek a besúgók!

Seal:

Gyerünk hát, menjünk a királyi várba!
Velünk az Isten s a nép!
A királynő mondjon le Essex javára!

Erzsébetből már elég!

Nem adja át, nem adja át a koronát!

Nem adja át, nem adja át a koronát!

Kórus:

A szó nem elég, a szó nem elég!

Jön a nép! Vezess, Essex!

A szó nem elég, a szó nem elég!

Jön a nép! Vezess, Essex!

Vezess, Essex!

A feltüzelt népek csak későn veszik észre, hogy Lord Cecil vezetésével a testőrség bekeríti a lázongókat. Elsőként Sealt fogják le a katonák.

Lord Cecil:

A királynő nevében letartóztatom!

Majd Burbage, a színtársulat vezetője következik.

Lord Cecil:

A királynő nevében vigyétek el!

Cinkos mosollyal Razorhoz lép.

Lord Cecil.

A királynő nevében fogadd elismerésemet!

Ötödik jelenet

Darklin és Will utolsó találkozása. Will hajlandó lenne a lány kedvéért mindenről lemondani, és egy új világban új életet kezdeni. Nem érzi, hogy Darklin már az érvényesülés más formáit keresi.

Nincs menekvés

Darklin:

Mint néma angyalok, a nagy szerepre vártunk,
Te voltál teremtőnk és istenünk.
Szálltunk az ég felé, és álmodtunk egy szebb világról,
És végül eljátszottuk mindenünk.
A lázadásnak vége, csúfos kudarc volt,
Barátaink a Tower foglyai.
Nekünk már nem maradt más,
Néhány szép előadás emléke,
S érzelmeink kihunyt lángjai.

Will:

Lépünk hát le a színről, kedvesem!
Itt nincs jövőnk, s babér számunkra nem terem.
Vagy másokat csalunk, vagy magunkat csaljuk,
Vagy így, vagy úgy, de mindig vétkezünk.
Hagyjuk el színpadunk megunt játszóterét, s talán még
Találunk helyet, hol békén élhetünk!

Darklin:

Ó, jó uram, mennék akárhová veled,
De van már asszonyod, családod, s gyermeked!

Will:

Ne tétovázz, egy jó hajó
Vitorlát bontva készen áll!
S a tengeren túl csodás sziget,
Az ígéret földje vár!

A féltékenységtől elvakult, dühöngő Forsir érkezik a testőrséggel.

Lord Forsir:

Lebuktál most, te csalfa nő,
Te hűséget, szerelmet színlelő,
Kit pártfogoltam én, mint édes gyermekem,
S kígyót melengettem keblemen!
Tégy jót, s hálátlanság lesz jutalmad!
Szemből hízelegnek, s hátadba szúrnak.
Íme hát, itt áll egy komédiásnő,
Mily ártatlan arc, s egy összeesküvő!
E hitszegőt a Tower nyelje el!
A bűnös irgalmat nem érdemel!
Hisz ő volt csillagom, szerelmem, mindenem,
Egy olcsó kis színésznő lett a végzetem!
Vigyék el! Mielőtt megfojtom a szajhát!
Willhez fordul.
S te is, te firkász, gyanús vagy, úgy vigyázz!
Nem véd meg mindentől a felső pártfogás!

Lord Forsir fenyegetően méri végig a tehetetlen költőt, és dölyfösen távozik. Will egyedül marad.

Will:

Barátom nincs már, s nem őriz szerelem.
Kizökkent világ, minden reménytelen!

Hatodik jelenet

A királynő és Lord Cecil bizalmas tanácskozása.

Az ítélet

Lord Cecil:

A lázadókról kell, királynőm, bölcsen döntenünk!
Hisz nem biztos, hogy ellenünk van mind, ki nincs velünk...
Oly könnyen lázba hozható a züllött csőcselék!
De néhány úri gesztus, s a lelke már tiéd!
Kolbász és korbács, ha jól alkalmazod,
Lecsendesíti az alattvalót!
Hóhér kezére add, ki trónusodra tört!
De ráció legyen az úr az érzelmek fölött!
Hatalmad oszlopára tűzd a lázadó fejét,
S a félelemtől meghajol a szolgálkú nép!
Essex grófja bókolt a koronád előtt,
De hátad mögött gúnyolt, mint görbe testű nőt!

Erzsébet:

Térdelt előttem a gaz, és esküdözött, hogy imád!
És azt kívánta volna tőlem, a koronám adjam át!
Essex, halál rád!

-

-

Udvarmester:

Felséges asszonyom! Egy bizonyos William Shakespeare nevezetű személy a legalázatosabban esedezik, hogy színed előtt megjelenhessen!

Erzsébet: *(Magában)*

Ó, Will! Csak a színházban vagy zseni. Mily rosszul időzítetted látogatásodat!
(Fennhangon) Nem tudjuk fogadni az urat. Majd alkalmas időben értesítjük határozatunkról. *(El)*

Hetedik jelenet

Lord Cecil meglátogatja a börtönben raboskodó Sealt, a kinevezett utód, Jakab bizalmas barátját, és hatalmának átmentése érdekében egyezsége ajánl.

Az alku

Lord Cecil:

Southampton lordja, ne félj a haláltól!
Nem bánt az téged, csak kicsit megkóston.
Vakmerően éltél eddig, azt hitted, nyer, aki mer,
S most börtönbe zárva mindenért fizetned kell!

Seal:

Mit kívánsz te még tőlem?
Mit forgatsz fejedben?

Lord Cecil:

Barátod menthetetlen!
A királynővel aláírtam halálos ítéletét!

Seal:

Aouh!

Lord Cecil:

Halálos ítéletét!

Seal:

Alattomos patkány maradtál!

Lord Cecil:

Állj meg, és gondolkozzál!
Úgy beszélj velem, hogy tudd,
Tőlem függ ítéleted!

-

Seal:

Aouh!

Lord Cecil:

Csak tőlem függ ítéleted!
Királynőnk beteg, s úgy tűnik, közel a vég.

Ez lehet nekem, neked is szerencséd.

Ha Jakab kerül a trónra, te szabad leszel majd újra,
S ha szólnál egy jó szót, nem vesztenéd el fejed!

Seal:

Ígérem, hálás leszek!

Lord Cecil:

Kössük meg hát az üzletet!

Seal:

Tanácsos úr, add hát kezed!

Lord Cecil:

Megtartom én a rangomat, s te szép fejed!

Együtt:

Lám, összefűz minket is már a szenvedély!

Seal:

Mert élni jó!

Lord Cecil:

S jól élni jobb!

Együtt:

S van rá esély!

Cecil bort hozat a foglárval, és megpecsételik az egyezséget.

Lord Cecil:

Játszd jól a szereped, hisz színház csupán az élet is, és nincs nagyobb kihívás,
Mint sikert aratni, s fennmaradni a politika forgószínpadán!

Nyolcadik jelenet

Stratfordi vasárnap délelőtt. Vásári hangulat. A tekintélyes és vagyonos polgárrá lett Sadler és a jólöltözött, felékszerezett Anne jön két lánnyal.

Stratford főterén

Sadler:

Ritka szép időnk van, nemdebar,

S az életünk nem mostoha.

Drága férjed, William

Nagylelkűen küld pénzt haza.

Boldog az, ki bármit megvehet,

Házakat és földeket,

Jóbarátom, Shakespeare úr

Az ért ám az üzletet!

Ha pénzed nincs elég,

Az életed csak szolgaság.

Ha van mit költened,

Tiéd a földi boldogság!

Népek:

Ha pénzed nincs elég,

Az életed csak szolgaság.

Ha van mit költened,

Tiéd a földi boldogság!

Sadler:

Ki lángeszű poétát nem becsül,

Az műveletlen s ostoba.

Jóbarátom, William

Nagylelkűen küld pénzt haza.

Ajánlhatom befektetőnek is,

Mert jól hoz ám a kultúra!

Nagy üzletember Shakespeare úr,

És egyre több a birtoka.

Ha pénzed nincs elég,

Az életed csak szolgaság.

Ha van mit költened,
Tiéd a földi boldogság!

Népek:

Ha pénzed nincs elég,
Az életed csak szolgaság.
Ha van mit költened,
Tiéd a földi boldogság!

Sadler:

Mondom én, hogy Shakespeare úrnak
Párja nincs e földtekén,
Utca lesz majd elnevezve róla
Stratford főterén.

Népek:

Mondom én, hogy Shakespeare úrnak
Párja nincs e földtekén,
Utca lesz majd elnevezve róla
Stratford főterén.

Skót dudás-tánc.

Sadler: *(Félre)*

Az asszony olyan művész, aki szeret költeni,
Ha a férjét nem is, de a pénzét élvezni.
Mit árul, jóember? Csak nem könyveket?
Vegyünk valami jó kis rémtörténetet!

Könyvárus:

Uram, ezek itt Will Shakespeare versei!

Sadler:

Na, nézd csak, Anne drágám, a férjed mily ügyes!
Megír ilyen szonetteket, és ezzel is keres!

Sadler megvásárolja a könyvet, forgatja, nézegeti, zavartan nyújtja Anne-nek, aki elsápad, amikor belelapoz.

Mit tettél, William?

Anne:

Nyáréjszakán, domb oldalán égtünk szerelmes lázban.

Az esküvőn már szívem alatt hordtam gyermekünk.

Mit tettél, William? Oly idegen, magányos úton jársz!

Nincs ez jó! Fájdalom, de hozzám vissza nem találsz!

Valaki más vagy már, mióta elhagytál!

Az, aki te voltál nekem, fiatal és szép kedvesem,

Az a szerelem elszállt, vissza sose tér.

Az élet csodáiról meséltél szerelmes nyári lázban,

Meghalt már a mi szerelmünk, és halott a gyermekünk.

Mit tettél, William? Oly idegen, magányos úton jársz!

Nincs ez jó! Fájdalom, de hozzám vissza nem találsz!

Valaki más vagy már, mióta elhagytál!

Az, aki te voltál nekem, fiatal és szép kedvesem,

Az a szerelem elszállt, vissza sose tér.

A szívem alatt gyermekünkkel, hófehér ruhában

Nem tudtam, milyen kegyetlen ez a komédiás világ!

Mit tettél, William? Oly idegen, magányos úton jársz!

Nincs ez jó! Fájdalom, de hozzám vissza nem találsz!

Valaki más vagy már, mióta elhagytál!

Az, aki te voltál nekem, fiatal és szép kedvesem,

Az a szerelem meghalt, és vissza sose tér.

Soha már, soha már...

Kilencedik jelenet

Fordult a kocka

Kórus:

Menjünk, menjünk, ott kell legyünk!
Ki tudja, mit hoz az új szereposztás...
Fordult a kocka, s a színpad is más,
Arat a könnyed szórakozás!
Menjünk, menjünk, vár a helyünk!
Kit érdekel a tegnapi dráma?
Ma új sztároknak tapsol a nép,
És unja Shakespeare-t a közönség!

Lord Cecil:

Szórakozni vágyik itt az udvaronc,
A szolganép és a vigéc,
A tábornok és a közlegény,
A tisztelendő úr és az ítesz.
Unalmas már, ha sok a szöveg,
Zenére, táncra vár a tömeg,
Divatjamúlt a régi viszály,
S a király is színházba jár!

-

Kórus:

Menjünk, menjünk, ott kell legyünk!
Ki tudja, mit hoz az új szereposztás...
Mindenfelé terjed a hír,
Hogy nem divat már Will Shakespeare!
Seal és Darklin újra szabadon, kart karba öltve jönnek.

Seal:

Fordult a kocka, szabadok vagyunk!
Mi lent volt eddig, most fölkerült:
S mi fent volt, leszállt... Vagy mégsem?

Darklin:

Drágám!

Te vagy az új király belső bizalmasa,
S ha kéred, én hűséges szolgálód leszek.

Seal:

Nyomjunk pecsétet rá! És szentesítsük
E kölcsönösen előnyös üzletet!

Csók, ölelkezés...

Darklin:

És Shakespeare? Vele mi lesz?

Seal:

Felejtjük el!

Csak játék volt a színház, gyerekdolog,
Az új rendszerben írjunk új színlapot!

Lord Cecil:

Shakespeare nevét hallottam. Ne halljam többet!
A Titkos Tanács úgy határozott...

Darklin:

Shakespeare?
Ki az? Nem ismerem...

Lord Cecil:

Egy bukott ember.
A régi rendszer kiszolgálója volt.

Seal:

Talán csak álnév, s valaki mást takar.

Lord Cecil:

Lelép a színről, s többé már nem zavar.

Az új szereposztás

Lord Cecil:

Hölgyeim és uraim! A történetünkben először fordul elő, hogy a színházat jelenlétével megtiszteli az ország legfőbb méltósága: Jakab király!

Jakab:

Mi kell egy színdarabhoz, higgyék el, jól tudom.

Király vagyok, s enyém a főszerep a színpadon!

Ha kell a pénz, s a pártfogás,

A kérés annyi, semmi más,

Vidám és szórakoztató

Legyen az új produkció!

Vegyék megérdemelt kitüntetésüket, színész urak,

Önökből lesz az első királyi társulat!

De kell egy új igazgató,

Lojális és megbízható,

Ki kétségkívül nagy színész,

S a fordulatra mindig kész.

Lord Cecil:

Íme, itt a bölcs király,

Ki tudja jól, kinek mi jár.

Ki színre lép a jó ügyér',

S jutalmat ad az érdemér'.

Jakab:

Legyen Blade Razoré e kitüntetett szerep,

Ki mindig nagyszerűen adott be terveket!

Razor:

Íme, itt a bölcs király,

Ki tudja jól, kinek mi jár.

Ki színre lép a jó ügyér',

S jutalmat ad az érdemér'.

Kórus:

Íme, itt a bölcs király,

Ki tudja jól, kinek mi jár.

Ki színre lép a jó ügyér',

S jutalmat ad az érdemér'.

-

Razor:

Petit dance!

Kórus:

Éljen hát a bölcs király,

Ki tudja jól, kinek mi jár...

Burbage: *(Leinti a kórust)*

Uraim! Will Shakespeare?

Mi lesz Shakespeare szerepe?

Jakab:

Shakespeare? Ki az a Shakespeare?

Lord Cecil:

Igazán kivételes tehetség – volt...

De félreértette a szerepét.

Jakab:

Mi támogatjuk a kultúrát! – Feltéve, ha a kultúra is támogat minket! Hehehehe!

Razor:

Éljen hát a bölcs király,

Ki tudja jól, kinek mi jár.

Ki színre lép a jó ügyér',

S jutalmat ad az érdemér'.

Lord Cecil:

A fogadásnak vége! A király elvonul!

Seal:

Bocsáss meg nekünk, öreg barátom,
Az élet már csak így megy tovább!
Ha valaki, hát te látsz a mélyre,
Mily sötét, kegyetlen ez az új világ.
Menj hát haza, pénzed már van elég,
Stratfordban vár a házad, s asszonyod!
Időd lejárt, és ezt, ha senki más,
De te, a nagy varázsló tudhatod!
Seal és Darklin búcsút intenek és Will egyedül marad.

A komédia vége

Will:

Hát így vagyunk? A komédia véget ért.
Csak játék, csak játék volt a szenvedély.
Véget ért, ami szép, ami lelkesítő volt,
Mint őszi levél, a szerelem sárba hullt, közel a tél...
Nézem, csak nézem e kavargó maszkabált,
És érzem, érzem, az én időm lejárt.
Véget ért, ami szép, ami lelkesítő volt,
Elfújta a szél, és ez a szív új csodát nem remél.
Hát lángoljon szégyenében a szép, új világ!
Bámulja más tükrében idétlen önmagát!
Ha nincs más remény, csak az, hogy gazember legyél,
A pálcám én eltöröm, varázsom véget ér.
Egy álom az életünk, egy álom csupán,
Egy múltó pillanat a nagyvilág forgószínpadán.
És nincs már dal, szerelem, ami bánatom oldja,
Elfújta a szél és ez a szív új csodát nem remél...
Hát lángoljon szégyenében ez a tékozló világ!

Játsszátok nélkülem tovább e maszkabált!

A pálcám én eltöröm, varázsom véget ér,

Elfáradt szívem már csak békét remél...

A dal végén, akárcsak Prospero, eltöri pálcáját és elhagyja sikereinek színpadát.

Tizenegyedik jelenet

Füstbe borul a színpad, itt-ott lángnyelvek törnek át, mintha az alvilág támadna fel, rémült emberek rohangálnak, és a megszállott próféta átka beteljesedik.

A tűzvész

Hangok:

Tűz van! Tűz van! Ég a színház! Meneküljünk!

Próféta:

Eljött az óra! Lesújtott az Úr!

Színházi népség mind pokolra hull!

Átok, átok, átok szálljon rá!

Razor:

Tűz van, tűz van, tűz van, menekülj!

A díszlet, a jelmez is ég!

Tűz van, tűz van, tűz van, menekülj!

Lángol a szín, ez a vég!

Kórus:

Ég a színpad, ég a ház is! Tűz! Tűz!

Jaj, de messze a kanális! Tűz! Tűz!

Próféta:

Szodoma, Gomorra, minden elég!
A bűnös világot elérte a vég!
Eljött az óra! Lesújtott az Úr!
A színházi népség mind pokolra hull!
Átok, átok, átok szálljon rá!

Kórus:

Lángoljon szégyenében a tékozló világ!
Őrjöngő, vad vihar söpörje színpadát!
Széttépett foszlányait szórja szét a szél!
Száz évre süllyedjen el, mi véget ér!
Átok, átok, átok szálljon rá!

Tizenkettedik jelenet

Kiürül a színpad. Szél fúj a színház romjai között és félig égett papírhulladékokat sodor ide-oda. Egy nyomorúságos kordéval szakadt, kóbor színészek érkeznek. Összeszededegetik a papírdarabokat és először olvasni, majd halkán mormolni kezdik Shakespeare darabjainak szerepeit.

Finálé

Színészek:

Miért kel, hogy játsszunk, magasra szálljunk
A csillagok felé, képzelt szárnyakon?
Miért kell a színház, a megváltó szerep,
Hogy megtaláljuk önmagunk a színpadon?
Miért él a vágy, hogy másokká váljunk,
S miért vagyunk mások, mint a vágyaink?
Minden csak színház, s az életünk szerep,
Hisz oly anyagból vagyunk mind, mint álmaink!